11

உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள்

தேவன் தம்மைத் தொழுதுகொள்ள நாடும் எல்லா மக்களையும் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா? நமது மதரீதியான வெளிப்பாடுகள் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதை நாம் எவ்வாறு உறுதிசெய்து கொள்ள முடியும்?

தேவனுடைய அன்பில் நிலைத்திருத்தல் என்பது நிபந்தனையாக உள்ளதென்று இயேசு போதித்தார். "நீங்களும் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டிருந்தால், என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருப்பீர்கள்" (யோவான் 15:10ஆ). தேவனைக் குறித்துத் தாவீது, "அக்கிரமக்காரர் யாவரையும் வெறுக்கிறீர்" என்று எழுதினார் (சங்கீதம் 5:5ஆ). இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில், தேவனுடைய அன்பில் நிலைத்திருத்தல் என்பது அவரில் அன்புகூருதல் மற்றும் அவரது கற்பனைகளைக் கடைப்பிடித்தல் ஆகிய வற்றைச் சார்ந்துள்ளது. இயேசுவின் கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளாத நபர் அவரது [இயேசுவின்] அன்பில் நிலைத்திருப்பதில்லை, மற்றும் அக்கிரமம் செய்பவர்களைத் தேவன் வெறுக்கிறார். இது அவர்களின் தொழுதுகொள்ளுதலைத் தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

துன்மார்க்கமான மக்கள் பிசாசின் பிள்ளைகள் என்று கருதப்படு கின்றனர் (யோவான் 8:44). காயீன் "பொல்லாங்கனால் உண்டானவன்" என்று யோவான் கூறினார் (1 யோவான் 3:12அ). பிசாசின் பிள்ளைகளாக இருப்பவர்களின் ஆராதனையைத் தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார் என்பது தெளிவு.

காயீனுடைய காணிக்கையைத் தேவன் புறக்கணித்தார் என்ற உண்மை யானது (ஆதியாகமம் 4:4, 5), தேவன் எல்லா மக்களையுமோ அல்லது எல்லா ஆராதனையையுமோ ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார் என்பதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. ஏறக்குறைய உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு நாகரிகத்தினரும் ஏதேனும் ஒன்றை அல்லது யாரேனும் ஒருவரை ஆராதித்துள்ளனர். இஸ்ரவேல் நாட்டைச் சுற்றிலும் இருந்த மற்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களை ஆராதித்தனர். அவர்களையோ அல்லது அவர்களின் ஆராதனையையோ தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இஸ்ரவேல் மக்கள் துன்மார்க்கமாக வாழத்தொடங்கியபோது, அவர்களின் ஆராதனையை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்களின் அநீதியினிமித்தம், அவர்களின் ஆராதனையைத் தேவன் "வெறுத்து" புறக்கணித்தார் (ஆமோஸ் 5:21-24).

ஆராதனை என்பதே தேவன் விரும்புகிற யாவுமாக இருப்பதில்லை. நமது ஆராதனை ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடியதாக இருப்பதற்கு இரு கூறுகள் அவசியமானவைகளாக உள்ளன: (1) நாம் அவர் விரும்புகிற ஆராதனையாக ஏறெடுக்க வேண்டும், மற்றும் (2) நாம் அவர் ஏற்றுக் கொள்ளும் மக்களாக இருக்க வேண்டும். தேவனை நாம் ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ள வேண்டுமென்று கண்டிருக்கிறோம் (யோவான் 4:23, 24). அடுத்ததாக நாம் தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆராதனையாளரைப் பற்றிக் காண்போம்.

தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருப்பவர்கள்

தேவனுடைய பிள்ளைகள் மற்றும் பொல்லாங்கனின் பிள்ளைகள் என்பவர்கள் மாத்திரமே வேதாகமத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இருவகை யான மக்களாக உள்ளனர் (மத்தேயு 13:38; 1 யோவான் 3:8, 10). நாம் இயேசுவின் இரத்தத்தினால் கழுவப்பட்டு அவரை ஆவியோடும் உண்மை யோடும் தொழுதுகொள்ளும் அவரது நீதிமான்களாகிய பிள்ளைகளுடன் இருந்தால், நமது ஆராதனையைத் தேவன் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று தைரியமாக இருக்க முடியும்.

இயேசு, நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருக்க முடிவதையும் அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்தெழுதலின் மூலமாகச் சுத்திகரிக்கப் படுதலையும் நமக்குச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறார் (கொலோசெயர் 1:21-23; 1 பேதுரு 1:3, 4). நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாவதற்கு, இயேசு மறுரூபமானபோது பிதாவானவர் கூறியது போன்று (மத்தேயு 17:5), இயேசுவுக்கு செவிகொடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், நாம் நிர்மூல மாக்கப்படுவோம் (நடபடிகள் 3:23). அவரது இரத்தத்தில் நாம் விசுவாசம் வைக்க வேண்டும் (ரோமர் 3:25). நாம் உண்மையிலேயே அவரில் விசுவாசம் கொண்டு, நமது பாவங்களில் இருந்து மனந்திரும்பினால், கர்த்தர் என்ற வகையில் அவரைச் சேவிப்பதென்று நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும் (நடபடிகள் 3:19), அவரில் நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தை அறிக்கையிட வேண்டும் (ரோமர் 10:9, 10), மற்றும் நமது பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்படி ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டும் (நடபடிகள் 2:38). இவற்றைச் செய்வதினால், நாம் மறுபடியும் பிறக்கிறோம் (யோவான் 3:3-5) மற்றும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிறோம் (கலாத்தியர் 3:26, 27).

அவரது வசனத்தைக் கேள்விப்படுகிறவர்கள்

நாம் இயேசுவின் அற்புதங்களைப்பற்றி வாசிப்பதன்மூலம் அவரை விசுவாசித்து நித்தியஜீவனை அடைய வழிநடத்தப்படுதல் என்பது, அவற்றைப் பற்றி யோவான் எழுதியதற்கான நோக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தது (யோவான் 20:30, 31). இயேசுவே கிறிஸ்து என்று யூதர்களை நம்பச் செய்வதற்காகப் பேதுரு, இயேசுவின் அற்புதங்களைப் பற்றிப் பேசினார் (நடபடிகள் 2:22, 36). பேதுருவின் பிரசங்கத்தை அவர்கள் கேட்டபோது,

அவர்கள் இருதயத்தில் குத்தப்பட்டவர்களாக, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறிய விரும்பினர். கொர்நேலியுவும் அவரது வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு ஏதுவான வார்த்தைகளைக் கூறும்படி பேதுருவை அழைப்பிக்கும்படி கொர்நேலியுக்குக் கூறப்பட்டது (நடபடிகள் 11:13, 14; 10:47, 48உடன் சிந்தித்துப் பார்க்கப்படுகிறது). நாம் தேவனுடைய வசனத்தினாலே மறுபடியும் பிறந்துள்ளதாகப் பேதுரு எழுதினார். கேள்விப்பட்டு, விசுவாசித்து கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கே வசனம் பயனுள்ளதாக முடியும்.

இயேசு கூறுவதைக் கவனிக்காதவர்களும் சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப் படியாதவர்களும் நிர்மூலமாக்கப்படுவார்கள் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:8). சுவிசேஷத்தைப் பெற்று அதை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொள்பவர்களுக்கு (1 கொரிந்தியர் 15:1, 2), அது இரட்சிப்புக்கான தேவபெலனாக இருப்பதால் இது உண்மையாக உள்ளது (ரோமர் 1:16).

அவரில் விசுவாசம் கொள்கின்றவர்கள்

நாம் இயேசுவில் விசுவாசம் கொள்ளவில்லையென்றால் நமது பாவங் களிலே சாவோம் (யோவான் 8:24). இயேசுவில் விசுவாசம் கொள்ளுதல் என்பது நித்திய ஜீவனுக்கு அடிப்படையாக உள்ளது (யோவான் 3:16). இருப்பினும், நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிய நாடாத வரையில் நமது விசுவாசத்திற்குப் பலனளிக்கப்படுவதில்லை (எபிரெயர் 11:6). யோவான், “குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் நித்திய ஜீவனை உடையவனாயிருக்கிறான்; குமாரனை விசுவாசியாதவனோ ஜீவனைக் காண்பதில்லை, தேவனுடைய கோபம் அவன்மேல் நிலை நிற்கும்” என்று எழுதினார் (யோவான் 3:36). கீழ்ப்படிதலுக்கு நம்மை தூண்டுகிற விசுவாசமே தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளும் விசுவாசமாக உள்ளது (யாக்கோபு 2:18, 20, 24, 26). இயேசு, “தமக்குக் கீழ்ப்படிகிற யாவரும் நித்திய இரட்சிப்பை அடைவதற்குக் காரணராக” இருக்கிறார் (எபிரெயர் 5:9ஆ).

அவரைச் சேவிக்கத் தீர்மானிக்கிறவர்கள்

நாம் மன்னிக்கப்படுவதற்காக மனந்திரும்பவேண்டும் (நடபடிகள் 2:38; 3:19). மனந்திரும்புதல் என்பது நாம் பாவம் செய்ததற்காக வருந்துகிற விஷயம் மாத்திரமல்ல. “தேவனுக்கேற்ற துக்கம் பின்பு மனஸ்தாபப் படுகிறதற்கு இடமில்லாமல் இரட்சிப்புக்கேதுவான மனந்திரும்புதலை உண்டாக்குகிறது” (2 கொரிந்தியர் 7:10). ஞானஸ்நானம் பெற்றுள்ள வர்களே (நடபடிகள் 8:13), “மனந்திரும்பி” “ஜெபிக்கும்” போது மன்னிக்கப் படுகின்றனர் (நடபடிகள் 8:18-22). கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்கள் மன்னிப்பைப் பெறுவதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்று ஒருக்காலும் கூறப்படவில்லை.

மனந்திரும்புதல் என்பது ஜெபம் அல்ல. அது பொல்லாங்கில் இருந்து திரும்பி தேவனைச் சேவித்தல் என்று இருதயத்தில் இருந்து

எழும் தீர்மானமாகும். நாம் செய்துள்ள பரிசுத்தமற்ற செயல்களில் இருந்து நாம் மனந்திரும்ப வேண்டும் (நடபடிகள் 8:22; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:21, 22; 9:20, 21; 16:10, 11). மனந்திரும்புதலைத் தொடர்ந்து நமது வாழ்வு தேவனைச் சேவித்தலைச் சுற்றி திரும்புவதாயிருக்க வேண்டும் (மத்தேயு 3:8; 26:20; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:5).

மனந்திரும்பாதவர்கள் கெட்டுப்போவார்கள் (2 பேதுரு 3:9). மனந்திரும்பி, தேவனிடத்திற்குத் திரும்பி, ஞானஸ்நானம் பெறுகிறவர்கள் மன்னிக்கப்படுவார்கள்.

இயேசுவில் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தை அறிக்கை செய்கிறவர்கள்

நாம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு இயேசுவைக் கர்த்தர் என்று அறிக்கையிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறோம்:

> ... கர்த்தராகிய இயேசுவை நீ உன் வாயினாலே அறிக்கையிட்டு, தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினாரென்று உன் இருதயத்திலே விசுவாசித்தால் இரட்சிக்கப்படுவாய். நீதியுண்டாக இருதயத்திலே விசுவாசிக்கப்படும், இரட்சிப்புண்டாக வாயினாலே அறிக்கைபண்ணப்படும் (ரோமர் 10:9, 10).

இயேசுவே கிறிஸ்துவாக இருக்கிறார் என்பதே (நடபடிகள் 8:37) நாம் செய்ய வேண்டிய அறிக்கையாக உள்ளது. இந்த அறிக்கை, பாவங்களை அறிக்கையிடுதலோ அல்லது மன்னிப்புக்கான ஜெபமோ அல்ல. இரட்சிக்கப்படுவதற்கு ஜெபம்பண்ண வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

பெந்தெகோஸ்தே என்னும் யூதர்களுடைய பண்டிகை நாளின் தொடக்கத்தில், யோவேல் 2:32அ விலிருந்து பேதுரு மேற்கோள் காண்பித்தார்: "கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவனெவனோ அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்" (நடபடிகள் 2:21). பேதுரு "கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவனெவனோ" என்பதை "யாரெல்லாம் ஜெபிக்கிறார்களோ அவர்களெல்லாம்" என்று விளக்கியுரைக்கவில்லை. இந்த மக்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்குத் தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டபோது (நடபடிகள் 2:37), அவர்கள் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று பேதுரு கூறவில்லை. மாறாக, அவர்களிடத்தில் அவர், "நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று கூறினார் (நடபடிகள் 2:38).

பவுல் என்று அழைக்கப்பட்ட சவுலிடத்தில் (நடபடிகள் 13:9) இயேசு நகருக்குள் செல்லும்படியும், அங்கு அவர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவருக்குக் கூறப்படும் என்றும் உரைத்தார் (நடபடிகள் 9:6). தமஸ்கு நகரத்தில் அவர் [சவுல்] மூன்று நாட்களாக உபவாசித்து (நடபடிகள் 9:9) ஜெபம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார் (நடபடிகள் 9:11ஆ). கர்த்தரால்

அனுப்பப்பட்ட அனனியா என்பவர் (நடபடிகள் 9:10, 11), சவுலிடத்தில், “நீ எழுந்து கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொண்டு, ஞானஸ்நானம் பெற்று, உன் பாவங்கள் போகக் கழுவப்படு” என்று கூறினார் (நடபடிகள் 22:16). சவுல் தாம் மன்னிக்கப்படுவதற்கு ஜெபிக்க வேண்டும் என்று அவருக்குக் கூறப்படவில்லை. அவர் ஞானஸ்நானத்தில் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுததினால் மன்னிக்கப்பட்டார். “தொழுதுகொள்ளுதல்” (Gk.: *epikaleo*) என்ற வார்த்தை “ஜெபித்தல்” என்று அர்த்தப்படுவதில்லை. அது - பிற்பாடு பவுல் ராயனுக்கு அபயமிட்டதுபோலவே (நடபடிகள் 25:11, 12, 21, 25; 26:32; 28:19) - நியாயம் கேட்பதற்கான வேண்டுகோள் ஒன்றிற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நாம் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறபோது நம்மைச் சுத்திகரிக்கும்படி தேவனிடத்தில் வேண்டுகோள் விடுக்கிறோம் (நடபடிகள் 8:12; 19:5; 2:38; 1 பேதுரு 3:21ஐக் காணவும்). இரட்சிப்புக்கான இந்த வேண்டுகோளானது இயேசுவின் நாமத்தில் மாத்திரமே ஏற்படுத்தப் படக் கூடும் (நடபடிகள் 4:11, 12).

நாம் இயேசுவைக் கர்த்தரென்று அறிக்கையிட்டால், நமது கர்த்தர் என்ற வகையில் அவருக்கு நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டும். அவர், “என்னை ஆண்டவரே! ஆண்டவரே! என்று நீங்கள் சொல்லியும், நான் சொல்லு கிறபடி நீங்கள் செய்யாமற்போகிறதென்ன?” (லூக்கா 6:46); “பரலோகத்தி லிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பானேயல்லாமல், என்னை நோக்கி: கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! என்று சொல்லுகிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை” (மத்தேயு 7:21) என்று கூறினார். ஒருவர் கர்த்தருக்கு மனப்பூர்வமாகக் கீழ்ப்படிய மனவிருப்ப மின்றி இருந்தால், அவர் இயேசுவை ஆண்டவர்/கர்த்தர் என்று அழைக்க உரிமையற்றவராக இருக்கிறார்.

நாம் இயேசுவை அறிக்கையிடாமல் அவரை மறுதலித்தால், அவரும் நம்மைப் பிதாவுக்கு முன்பாக மறுதலிப்பார் (மத்தேயு 10:33).

அவருடன் அடக்கம் பண்ணப்பட்டு அவருடன் எழுப்பப்பட்டவர்கள்

நாம் இயேசுவைப் பற்றி அறிந்து, அவரை விசுவாசித்து, மனந்திரும்பி அவருக்காக வாழ்வதென்று தீர்மானித்து, அவர்மீது கொண்டுள்ள நமது விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டு, நாம் மன்னிக்கப்படும்படி ஞானஸ்நானம் பெறும்போது, நமது பாவங்கள் கழுவப்பட்டு நாம் இரட்சிக்கப்படுவோம் (மாற்கு 16:16; 1 பேதுரு 3:21). ஞானஸ்நானம் என்பது நாம் இரட்சிப்பைப் பெறக்கூடுமுன்பு நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய ஒரு நிபந்தனையாக உள்ளது.

ஞானஸ்நானம் என்பது நம்மை நாமே பாவத்தில் இருந்து சுத்திகரிக்கும் கிரியையல்ல: நமது பாவங்கள் இயேசுவின் இரத்தத்தினால் கழுவப்படு கின்றன (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:5). அவர் சிலுவை மரணத்திற்குத் தம்மை கீழ்ப்படுத்தியதன் மூலம், நாம் நீதிமான்களாக்கப்படும்படிக்கு (2 கொரிந்தியர் 5:21), நமது பாவங்கள் என்ற கடனை அவர் செலுத்தினார்

(1 பேதுரு 1:18, 19). அவர் கீழ்ப்படிதலுடன் சிலுவையில் மரணத்திற்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தபோது அவருக்குச் செய்யப்பட்டதின் மூலம் நம்முடைய இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டார் (பிலிப்பியர் 2:8; எபிரெயர் 5:8, 9). அதுபோலவே, நாம் ஞானஸ்நானத்தில் கீழ்ப்படிகிறோம் - இது நாம் செய்யும் சிலசெயல்கள் என்ற வகையில் அல்ல, ஆனால் நமக்குச் செய்யப்படும் சில செயல்கள் என்ற வகையிலானது. ஞானஸ்நானம் என்பது நாம் கீழ்ப்படியும் ஒரு விஷயமாக உள்ளது.

ஞானஸ்நானத்தில், நாம் நமது கடந்தகாலப் பாவங்கள் நீக்கப்படுதல் என்ற (கொலோசெயர் 2:13, 14) ஆவிக்குரிய அறுவைச் சிகிச்சையைப் பெற்றுக்கொள்கிறோம். அறுவைச் சிகிச்சை செய்பவரான இயேசு அறுவைச் சிகிச்சையைச் செய்கிறார். அவர் தாம் வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளதைச் செய்வார் என்ற விசுவாசத்தில் நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறோம். இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டபோது அவர் தம்மை மற்றவர்களின் கைகளுக்குக் கீழ்ப்படுத்தியது போலவே, நாம் ஞானஸ்நானத்தில் நம்மை இன்னொரு நபருடைய கைகளில் கீழ்ப்படுத்துகிறோம்.

ஞானஸ்நானத்தில், நாம் பாவத்திற்கு மரித்து கிறிஸ்துவுடன் புதிய வாழ்வை வாழும்படிக்கு அடக்கம் பண்ணப்படுகிறோம் (ரோமர் 6:4; கொலோசெயர் 2:12). மாற்கு 16:16ல், "இயேசு ஞானஸ்நானத்தை இரட்சிப்புடன் இணைத்தார் - இது இரட்சிப்பை ஏற்படுத்தும் வழி என்ற வகையிலல்ல, ஆனால் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஒரு நிபந்தனை என்ற வகையிலானதாக உள்ளது."[1] இதே சத்தியத்தைப் பேதுருவும் போதித்தார்:

> "அந்தப்பேழையிலே சிலராகிய எட்டுப்பேர் மாத்திரம் பிரவேசித்து ஜலத்தினாலே காக்கப்பட்டார்கள்" என்று கூறுகையில் (1 பேதுரு 3:20), அவர் பின்வரும் கூற்றை ஏற்படுத்தினார்: "அதற்கு ஒப்பனையான ஞானஸ்நானமானது, மாம்ச அழுக்கை நீக்குதலாயிராமல், தேவனைப்பற்றும் நல்மனச்சாட்சியின் உடன்படிக்கையாயிருந்து, இப்பொழுது நம்மையும் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய உயிர்த்தெழுதலினால் இரட்சிக்கிறது" (1 பேதுரு 3:21).[2]

நாம் ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் பிறந்தாலன்றி, நாம் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிக்க இயலாது (யோவான் 3:5). "ஆவியே" சத்தியத்தைக் கொண்டுவந்தது (யோவான் 16:13), வசனமே ஜீவனைக் கொடுத்து (யோவான் 6:63; 1 பேதுரு 1:23) மற்றும் நம்மைப் பாவத்தில் இருந்து விடுவிக்கிறது (யோவான் 8:32). "ஜலம்" என்பது ஞானஸ்நானம் பெறுகிற தண்ணீராக உள்ளது (நடபடிகள் 8:38, 39).

"தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்கும் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய நாமத்துக்கும் ஏற்றவைகளைக்குறித்து, பிலிப்பு பிரசங்கித்ததை அவர்கள் விசுவாசித்தபோது, புருஷரும் ஸ்திரீகளும் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள்" (நடபடிகள் 8:12). பிலிப்பு தேவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார். அதை மக்கள் விசுவாசித்தபோது, அவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர் என்பதே விளைவாக இருந்தது. அவர்கள் பிலிப்பு பிரசங்கித்த

ராஜ்யத்தினுள் பிரவேசிக்கப் பதில்செயல் செய்தனர் என்பது தெளிவு. அவர்கள் இயேசுவைப் பற்றிய பிலிப்புவின் செய்தியை விசுவாசித்தனர் (நடபடிகள் 8:5), அவர் தம்மூலமாகக் கிரியை செய்த ஆவியானவரின் துணையுடன் அதை பிரசங்கித்தார் (நடபடிகள் 6:3, 5). அவர்கள் ஞானஸ் நானம் பெற்றனர் என்பதே விளைவாக இருந்தது. இவ்வாறு அவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது "ஜலத்தினால்" பிறந்தனர். அவர்கள் பிலிப்புவின் மூலம் கிரியை செய்த ஆவியானவருக்குக் கீழ்ப்படிய வழி நடத்தப்பட்டதன் மூலம் "ஆவியினால்" பிறந்தனர். அவர்கள் பிலிப்புவின் பிரசங்கத்திற்குச் செய்த பதில்செயல் மூலம் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசித்தனர்.

தொகுப்புரை

தேவன் தம்மைத் தொழுதுகொள்ள நாடுகிற ஒவ்வொருவருடைய ஆராதனையையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. நமது ஆராதனை ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்றால், நாம் பாவங்களில் இருந்து இரட்சிக்கப்பட்டு அவருடைய பிள்ளைகளாக இருக்க வேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்று அவரை அணிந்து கொள்ளும் போது, விசுவாசத்தினால் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஆகிறோம். அவரது பிள்ளைகள் அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட ஆவியோடும் உண்மை யோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டும்.

தேவனை ஆராதித்தல் என்பது வாழ்வு நமக்கு அளிக்கக்கூடிய மாபெரும் அனுபவமாக உள்ளது. நமது ஆராதனை தேவனுடைய பார்வையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதாக இருப்பதை நாம் உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டும். நாம் அவருக்குப் பிரியமான வழியில் அவரை அடைகிற அவரது உண்மையான பிள்ளைகளாக இருந்தால், அவர் நமது ஆராதனையை ஏற்றுக்கொள்வார் என்பதை நாம் நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள முடியும்.

குறிப்புகள்

[1]Owen D. Olbricht, *Baptism: A Response of Faith* (Delight, Ark.: Gospel Light Publishing Co., 2000), 86. [2]Ibid., 88.